

РЕШЕНИЕ

№ 6425

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6012** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Надежда П. П. от [населено място], депозирана чрез пълномощника ѝ адв. Н. П. от АК - В. против Решение от 28.04.2020 г., постановено по НАХ дело №9195/2018 г. на СРС, НО, 18-ти състав, в частта, в която е потвърдено НП № 18-4332-001664/20.03.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР по пункт 1 на същото, в която на касатора на основание чл.179, ал.2, пр.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП. Според касатора решението е неправилно, като постановено при неправилно прилагане на процесуалните и материалноправните разпоредби на закона – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. В касационната жалба са изложени подробни съображения в подкрепа на доводите. Твърди се, че СРС неправилно е възприел фактическата обстановка по случая, вследствие на което е извел и неправилни правни изводи. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено в обжалваната част.

Ответникът по касационната жалба СДВР, отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че

жалбата е неоснователна.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било № 18-4332-001664/20.03.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР. Със същото на Надежда П. П. от [населено място] са наложени две административни наказания за извършени нарушения на ЗДвП. В частта, в която НП е потвърдено с обжалваното решение на СРС на касатора на основание чл.179, ал.2, пр.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП, за това, че на 05.02.2018 г. около 09,40 ч. на описано място в [населено място] управлява конкретно посочен автомобил с несъобразена скорост със състоянието на пътя /мокра и заледена настилка/, вследствие на което самокатастрофира в метален стълб на улично осветление.

Въз основана събраните в хода на съдебното производство доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка относно описаното в пункт първи нарушение с допълнението, че заледяването (мокрия и заледен участък) е било видимо; колата, управлявана от жалбоподателката е била увредена механически, като автомобилът е бил в нормално техническо състояние преди произшествието и след удара е било целесъобразно само разкомплектоването му, а блъснатият електрически стълб не е бил възстановяван от собственика му – Столична община, като по него не е имало видоизменения, пречещи на ползването му по предназначение. СРС не е дал вяра на обясненията на жалбоподателката, че не ѝ е било възможно да възприеме заледяването, като е приел, от една страна, че се касае за теза със защитен характер, и от друга, че от показанията на разпитаните свидетели безпротиворечиво се установява, че заледяването е било видимо, като то е било констатирано и в съставените още на място относително скоро след инцидента (от порядъка на около час - час и половина по-късно) АУАН и протокол за ПТП.

При така приетата за установената фактическа обстановка СРС и извел извода, че жалбоподателката е нарушила чл.20, ал.2 ЗДвП, за което правилно е санкционирана по реда на чл.179, ал.2 ЗДвП. Изложил е съображения, че е без значение с каква конкретна като величина скорост е управлявано МПС, дори и тя да е била значително ниска, както и независимо от това дали евентуално същата не е задействала по-рязко спирачния механизъм на автомобила (което допълнително да е занижило възможността му да спре), тъй като скоростта, с която тя е управлявала, с оглед заледения терен е следвало да бъде такава, че да ѝ позволи безопасно спиране, включително ако се наложи внезапно такава, т. е. - следвало е нарушителката да избере още по-ниска скорост на движение, като съобрази наличието на ледена кора (пък макар и съвсем тънка) върху пътното платно, а ако е било наложително – да спре изобщо още преди началото на заледения участък. Приел е, че наличието на заледен участък поради теч (дори и при иначе сухо време) се явява напълно предвидимо препятствие, когато се касае за зимния сезон с ниската температура. Според мотивите на СРС евентуалната липса на видимост заради завой или заради денивелацията на

трасето в никакъв случай не води до извод за наличие на хипотеза по чл.15 НК, вр. чл.11 ЗАНН. Когато даден участък от пътя по посоката на движение не се вижда, то съгласно правилото на чл.20, ал.2 ЗДвП водачът е длъжен да предвиди, че в участъка от пътя, който е извън видимостта му, е възможно да има препятствие, налагащо спиране. Приел е, че уредбата по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП е логически свързана с тази по чл. 5, „Скорост и дистанция между превозните средства“, пар. 1, изр. 2 от Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 08.11.1968 г., поради което в случая е налице форма на вина по чл.11, ал.3, вр. ал.1 НК, вр. чл.11, вр. чл.7, вр. чл.6 ЗАНН, а именно – непредпазливост, разновидност небрежност, при което положение деецът не предвижда настъпването на общественноопасните последици от деянието си, но е могъл и е бил длъжен да ги предвиди. Приел е, че съвсем просто и логично е правилото, което се извежда от тълкуваната уредба по чл.20, ал.2 ЗДвП и чл.5, „Скорост и дистанция между превозните средства“, пар. 1, изр. 2 от Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 08.11.1968 г., а именно – че всеки водач трябва да управлява със скорост не по-висока от тази, която би му дала възможност за безопасно спиране, ако след видимата зона на пътя по посока на движението би се оказало някакво препятствие. СРС е счел, че наказанието е съобразено със закона и намаляването му е невъзможно съобразно чл.27, ал.5 ЗАНН. Разгледал е приложимостта на чл.28 ЗАНН, като е счел, че не са налице такива смекчаващи обстоятелства, които коренно да различават случая от обикновените хипотези на административно нарушение изобщо или на такова от съответния вид, че да е обосновано несанкционирането съобразно този текст, независимо от изключително добрите данни за дисциплината на водача. Според СРС нарушителката е създавала риск, който не може да бъде квалифициран като незначителен, за здравето на собствената си дъщеря и – дори и за живота - на пешеходци, които само по случайност не са се намирили в този момент в района на ПТП, за чуждо имущество и пр., като същата е увредила реално чуждо имущество – автомобила на нейния баща - и стойността на повредата при всяко положение не е пренебрежимо малка. С оглед установеното относно последиците от ПТП и относно увредения автомобил, включително това кога и на каква приблизителна стойност е бил закупен е счел, че не е налице хипотеза по чл.33, ал. 2 от ЗАНН.

Според въззивния съд в хода на проведеното АНП не са допуснати процесуални нарушения, основание за отмяна на НП. Прието е, че грешката в посочване на ЕГН на нарушителя в АУАН, отстранена по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН не е съществено процесуално нарушение. Напълно достатъчно е направеното в АУАН и НП описание на нарушението, включително що се отнася до това с какъв характер на пътната настилка водачът не е съобразил поведението си и какво се е случило в резултат на това несъобразяване. Не е нарушение по чл.42 ЗАНН, нито по чл.57 ЗАНН непосочването на конкретни стойности на скоростта, с която жалбоподателката е управлявала и скоростта, с която е следвало да управлява. При тези мотиви и като не е констатирал основания за отмяна на НП в частта му по пункт първи, СРС го е потвърдил в тази му част.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло фактическите и правни изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършено

административно нарушение от страна на настоящия касатор по пункт първи от НП. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

В случая Н. П. е наказана за извършено нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП. Съгласно тази разпоредба водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Видно от изложеното в НП АНО е приел, че скоростта на движение не е била съобразявана със състоянието на пътя – мокра и заледена настилка. Безспорно установено в хода на въззивното производство е наличието на такава в участъка, в който е възникнало ПТП. Установено е също, че заледяването е било частично, само в този участък при иначе сухо време, но с минусови температури, както и че вследствие на това е възникнало ПТП с материални щети само за автомобила.

При тези данни, както правилно е преценил районният съд, нарушението се явява доказано от обективна страна и субективна страна, респективно налице са безспорни данни за неизпълнение на разпоредбата на чл.20, ал.2 ЗДвП, въвеждаща задължението за водач на пътно превозно средство, при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Без значение е, че в хода на АНП и в производството пред СРС не са ангажирани, съответно приети доказателства, които да установят скоростта, с която се е движил нарушителя и на скоростта, с която е следвало да се движи. Това е така, тъй като съставомерността на деянието не е обвързана от конкретно установена скорост, достатъчно е, както е в случая, вследствие на движението с тази скорост да е възникнало ПТП, за да се приеме, че същата се явява несъобразена със състоянието на пътя – мокра и заледена настилка.

В конкретния случай, в качеството си на водач на МПС Н. П. е следвало да вземе предвид всички фактори, влияещи върху пътната обстановка, за да може да спре пред всяко предвидимо препятствие. Наличието на частично мокра и заледена настилка, при установената пред районния съд фактическа обстановка, съставлява предвидимо препятствие за водача на автомобила в случая, респ. той е бил длъжен и е могъл да предвиди тази опасност и съответно да реагира и да я избегне. Това е така, тъй като деянието е извършено през м. Февруари, сутринта в 9,40 часа, като независимо че пътната настилка е била суха, температурите са били минусови. Всичко това аргументира извода, че в случая водачът е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на обществено опасните последици, респективно не се касае за случайно деяние по смисъла на чл.15 НК, както е приел и СРС.

Ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП изисква деецът да е причинил ПТП поради движение с несъобразена скорост. За съставомерността на нарушението по чл.179, ал.2 ЗДвП е достатъчно да са причинени материални щети, каквито в случая са налице, за да има ПТП, съгласно дефиницията в пар.6, т.30 ДР на ЗДвП. Без значение за съставомерността на нарушението е наличието на други участници в движението, създадена ли е или не опасност за тях, както и че от ПТП не са причинени увреждания на други лица, извън

собственика на МПС.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че обосновано и в съответствие със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал СРС е приел, че нарушението по пункт първи на НП е доказано и правилно е ангажирана отговорността на извършилото ги лице по посочената санкционна норма. Правилни са изводите на СРС и относно размерите на наложеното наказание.

Относно приложението на чл.28 ЗАНН настоящият съдебен състав споделя изводите на СРС, че в конкретния случай не са налице основания за това. Нарушението не се отличава от обикновените хипотези на административно нарушение изобщо или на такова от съответния вид и наведените в касационната жалба доводи не обосновават по-ниска степен на обществена опасност.

Предвид горното, настоящата касационна инстанция приема, че както във въззивното, така и в административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, обуславящи отмяна на решението на СРС в обжалваната част и на НП.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.04.2020 г., постановено по НАХ дело №9195/2018 г. на СРС, НО, 18-ти състав, в обжалваната част, в която е потвърдено НП №18-4332-001664/20.03.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.